

Наи-близката барица бѣше на расстояние половинъ километръ далечъ отъ гнѣздото.

Ще издържатъ ли патенцата безъ храна токова дълго врѣме? Ще сполучатъ ли да избѣгнатъ безбройнитѣ опасности въ пжтя, когато всѣки ястребъ, когото срѣщнатъ, всѣки соколъ, геракъ, лисица, влѣкъ, или змия сж готови да ги смѣтнатъ за закононъ ловъ? Всичко това патицата чувствуваше инстинктивно, макаръ че не можеше да изрази своитѣ майчини чувства съ опрѣделени мисли. Щомъ патенцата се сгрѣяха и станаха на крака, тя ги поведе изъ трѣвата. Какъ се катеряха, прѣмѣтаха и трудѣха, като се опитваха да се провратъ между трѣвиститѣ стебла, които имъ заграждаха пжтя, сжщо като стеблата на голѣма бамбукова гора!

Тѣхната майка трѣбваше съ едно око да слѣди всичкитѣ тѣхъ, а съ другото — цѣлия божи свѣтъ, въ който тя нѣмаше рѣшително нито единъ другаръ и помощникъ: всичкитѣ безбройни живи сжщества, които насѣляваха околното пространство се отнасяха къмъ нея или враждебно или безучастно.

II

Слѣдъ дълги напрѣгнати усилия патенцата се промѣкнаха прѣзъ трѣвата, излѣзоха на могилната, и тукъ подъ една топола се запрѣха да си починатъ. Единъ отъ малкитѣ юначета, който се борѣ съ прѣчкитѣ изъ пжтя заедно съ другитѣ, тѣй отслабна, че очевидно, нѣмаше никаква надежда да достигне до езерцето — тази далечна благословена цѣль.

Когато тѣ си починаха, майката тихичко, нѣжно имъ каза: „Квазакъ, квааакъ!“ което, види се, значеше: „Тръгнете, дѣца, подирѣ ми! И тѣ послушно се подвижиха напрѣдъ, като се провираха между клончетата на малкия храсталакъ. Всѣка минута се разна-